

Новокомпонована државна комисија Републике Србије за „проналажење“ гроба ђенерала Драже Михаиловића изгледа да је оформљена са једним јединим циљем – да се гроб ђенералов никада и не пронађе. Управо је ова комисија и један од круцијалних доказа да се Србија ни после пада Берлинског зида (а прошло је читавих двадесет година!!!) није ослободила партизанштине и (антисрпског) наслеђа „народноослободилачке борбе народа и народности Југославије“, као и да каплар Јосип Броз Тито и након скоро читаве три деценије од физичке смрти из гроба, и то из Београда, успешно брани свој орвеловски култ личности. Веровали или не, али и дан данас главна улица у Крупњу у Западној Србији још увек носи име „Маршала Тита“. Да парадокс српске данашње збиље буде употпуњен да напоменемо да се у истој тој улици („Маршала Тита“) налази спомен-костурница палим српским војницима и официрима из тог краја 1914. г. који су бранили Отаџбину против аустроугарског агресора (у најбуквалнијем смислу те речи) а у чијим плавим (агресорским) униформама је тада био и каплар Јосип Броз (касније самопрозвани „маршал“ и „највећи син свих наших народа и народности“)! Стога се поставља и питање где су били извори моћи за грађење највећег култа личности у савременој балканској повести (можда чак и у европској обзиром да се ни Хитлеру а ни Стаљину нису носиле штафете али Титу јесу). Поред обилате финансијско-политичке подршке НАТО-а од самог свог оснивања 1949. г. па све до Титове смрти 1980. г., култ личности овог бившег аустроугарског бојовника се калио и на ординарним лажима и фалсификатима из доба „народноослободилачке борбе југословенских народа и народности“, као и на идеолошко-политикантским произвољним интерпретацијама историјске грађе која је прошла кроз ОЗНА-шко-УДБА-шки једнопартијски филтер морално-политичке подобности. У ту сврху, на пример, коришћени су немачки документи о наводним немачко-четничким споразумима у Србији.

Наиме, у другој половини 1943. г., када је свима, сем ваљда Хитлеру, било јасно да ће Рајх изгубити рат (питање је било само када) немачка команда Југоистока је почела да примењује нову тактику како би крај рата што више продужила. Тако се почињу појављивати у званичним локалним немачким извештајима и документима са простора Недићеве Србије некакви споразуми са Михаиловићевим четницима који су уследили као последица претходно наводно потписаног примирја. Тако можемо наћи у немачким документима да је „примирје“ и „споразум“ 28. новембра потписано са командантом Горске краљеве гарде капетаном Николом Калабићем, затим 14. децембра са капетаном Михајлом Ђаћићем и на Божић по јулијанском календару са потпуковником Љубом Јовановићем.

Оно што једном објективном и непристрасном повесничару (читај некомунистичком)

одмах боде очи након летимичног погледа на ова немачка документа јесте неоспорна чињеница да ниједан од њих није потписан нити од једног јединог равногорског официра који је наводно „углавио“ билатерални уговор са немачким окупатором. Уколико упоредимо ова документа са оним правим документованим споразумима између Вермахта и Титових партизана из марта, априла и маја исте године видећемо да у „четничко-немачким споразумима“ нема чак ни класичних записника са одржаних преговарачких састанака нити пак извештаја о току преговора. Можемо само поставити питање како су увек педантни Немци (били нацисти или не) у новембру и децембру 1943. г. дозволили себи овако велики административни пропуст, тим више што „споразуми“ са Равногорцима стварно и постоје на папиру али из неког разлога нису потписани са четничке стране. Објашњење је у суштини једноставно – Вермахт је стварно и настојао не само да ступи у контакт са месним четничким командантима већ и да их приволи на војну сарадњу против комуниста како би се унутрашња пета колона разбила пре појављивања совјетских тенкова на Дунаву.

Представници равногорске информативне службе су се у појединим случајевима и одазивали на немачке позиве на разговор у намери да просто виде шта то Немци хоће али су сваку сарадњу са Вермахтом било оверену речима или пером одбијали – не само стога што је оперативни командант ђенерал Михаиловић био стриктан по том питању током читавог рата већ и из личних моралних обзира. Међутим, након ових прелиминарних разговора Немци су самоиницијативно писали „тајне споразуме“ са Дражиним четницима и слали их за Берлин и растурали по Србији као готова ствар и то из два разлога:

Да би утицали на Берлин да преформулише своју политику на Балкану. Хитлер наине ни по коју цену није хтео ни да чује о немачкој сарадњи са југословенским „бандитима“, како са партизанима тако ни са четницима а награда за Титову и Дражину главу од по 100.000 рајхсмарака у злату с јесени 1941. г. је још увек важила (с тим што је за Дражину главу расписана још једна потерница са наградом 1943. г.). Стога је сам Хитлер поништио „Мартовске споразуме“ између Титових партизана и немачке команде на простору НДХ.

„Лажним споразумима“ са четницима, тј. њиховим јавним објављивањем по Србији, водио се тзв. „посебан рат“ против „дражиноваца“ како би се читав Равногорски покрет дискредитовао и тако индиректно и натерао на сарадњу.

О каквим се „споразумним“ тачкама (тј. обавезама) радило (односно, до чега је Немцима у Србији стварно и било стало) може се видети из текста послатог извештаја за Берлин

Лажни споразуми Немаца са четницима

Пише: Владислав Б. Сотировић
недеља, 20 септембар 2009 14:25

о „усменом“ договору са четничким командантом Раваничке бригаде, капетаном II класе Михаилом Ћаћићем (25. децембра 1943. г.):

Обе стране прекидају међусобне борбе (што је директан доказ да су четници ратовали против Немаца као и да су Немци организовали потере и офанзиве против четника).

Немци неће хапсити цивиле-јатаке нити стрељати таоце из разлога што припадају покрету ђенерала Михаиловића.

Тачно наведена и разграничена област се препушта локалном четничком старешини да је очисти од партизана, тј. Немци чувају своју крв а пуштају Србе да се међу собом разрачунају.

Договор је имао временски ограничено дејство (у овом случају је важио до 15. јануара наредне године, тј. све скупа три седмице).

Мора се рећи да је у односу на овакве исфабриковане немачке „споразуме“ са четницима Драже Михаиловића стварно стање на терену у Недићевој Србији током читавог ратног периода а поготову након Стаљинградске и Курске битке било ратно. С друге стране, сам Дража је сматрао да у принципу није наодмет користити једне непријатеље против других исто као и могућности да се некако од Немаца дође до оружја и муниције и тако колико-толико парира Титовим партизанима који су, за разлику од четника, били обилато снабдевани и оружјем и муницијом и сваком другом војном опремом како од Совјета тако и од Англо-Американаца и то оружје углавном користили против четника који су им били у почетку главни а од средине 1943. г. и једини стварни непријатељи. Чича је овакве тајне задатке набавке оружја и муниције од Немаца, и то углавном преко недићеваца, поверавао искључиво малом и поузданом броју људи. Свима другима је сваки контакт са Немцима, а поготово преговарање, било најстроже забрањено и то из разлога кога је сам Чича навео у једном писму да такве везе са Немцима иду само њима у рачун са крајњим циљем да прво компромитују а затим и потпуно униште четнике (након уништења партизана уз помоћ четника). Ђенерал је своје команданте одвраћао не само од преговора и споразума са Немцима већ и са недићевцима и љотићевцима како би се сачувао углед четничке организације код западних савезника и самог народа у земљи. Стога Дража тих дана издаје и стриктну Наредбу која се састоји из две тачке:

Немци су се све до сада служили различитим преварама како би похапсили и стрељали четничке команданте. Команданти Дангић у Босни и Херцеговини и Павле Ђуришић у Црној Гори и Санџаку су управо жртве овакве немачке преваре и стога се Немцима никада не сме и не може веровати.

Потребно је да се четничка Врховна команда одмах извести о сваком појединачном покушају локалних четничких команданата да ступе у везу са Немцима. Без стриктне дозволе саме Врховне команде забрањује се вођење појединачних преговора са непријатељем. Сви гласови о наводним четничким споразумима са Бугарима и Немцима су лажни и требају се одмах демантовати.

Ђенерал је у појединим случајевима дозвољавао да се од недићеваца узме понуђено оружје (али без икаквог склапања споразума о сарадњи) за борбу против антисрпског белосветског олоша а овакву четничку политику у грађанском рату на простору Србије који су Титови партизани отпочели у јесен 1941. г. упркос договореном споразуму између Драже и Тита из септембра 1941. г. рационално и национално образлагао речима да су управо комунисти највећи непријатељи Српства - „зло које морамо уништити по сваку цену“ али и као „смртне непријатеље Европе“.

Међутим, Немцима је одговарала само једна варијанта са четницима а то су стварни или лажни јавни споразуми са њима и стога немачки (али и Недићеви) агенти почињу да проносе гласине о споразумима са Равногорцима уз своје самостално тумачење. Колико су у томе били успешни види се и из тога да је Дража морао два пута да интервенише против оваквих неоснованих и по четнички покрет крајње штетним гласинама. Прво је послао интерни распис свим четничким командантима у коме демантује овакве гласине и забрањује било какве споразуме са Немцима, а 28. новембра (дакле истог дана када су титоисти почели да руше Краљевину Југославију у Јајцу) издаје и јавно саопштење у форми одговора Немцима на њихове дотадашње понуде и пропаганду. Овај одговор који је почео организованим каналима да се растура 4. децембра је потписан од стране највиших равногорских војних и цивилних органа: Штаба Врховне команде југословенске војске и Централног националног комитета Краљевине Југославије. Одговор је био јасан и гласан уз опаску да је апсолутно нелогично да се сада потписују споразуми са Немцима када су рат већ изгубили и да је очигледно да ширење оваквих гласина представља само последњи трзај губитника који се и за сламчицу хвата не били се некако спасао. Споразуми са Италијанима и Немцима нису склапани ни када су Рим и Берлин били на врхунцу своје моћи (за разлику од партизана) и када је изгледало да ће Силе осовине можда и добити рат. Ако је тада сачуван образ српских и југословенских патриота није било ни једног рационалног разлога да се исти крајем 1943. г. каља.

Одговор Немаца на ову Дражину јавну објаву је био исто тако јаван: објављен је наводни „споразум“ са командантом Горске краљеве гарде – Николом Калабићем, наравно без Николиног потписа. Ипак, извештан успех овакве немачке пропагандне акције против четника Драже Михаиловића је постојао и то из три разлога:

Немци су стварно престали да привремено нападају четнике и то тачно у оним областима у којима су командовали четнички команданти који су наводно такве „споразуме“ и склапали па се стога стицао погрешан утисак да је и дошло до некаквих споразума на линији Немци-четници. Ова чињеница је касније од стране послератне комунистичке пропаганде била искоришћена до врхунца и служила је као један од главних „доказа“ (поред фалсификованих фотографија) за четничку „колаборацију“ са окупатором док су „Мартовски споразуми“ између партизана и Немаца из 1943. г. били табу тема за повесничаре и политичаре. На пример, Тито је дозволио да се на српскохрватски језик са енглеског преведе књига Јоза Томашевића о четницима али без објављивања оних страница које говоре о „Мартовским споразумима“.

Немци су одједном пустили из затвора велики број Дражиних четника и њихових јатака уз престанак масовних стрељања истих.

Четници су још пре овакве немачке пропагандне акције стопирали своју офанзиву на Немце (а која је била покренута поводом и након капитулације Италије) и то из два разлога: јер су их Титови партизани напали с леђа и јер су Англо-Американци дефинитивно одустали од искрцавања на обалама југословенског дела Јадрана и тиме одустали од отварања „Другог“ фронта на Балкану.

На крају, немачка команда у Недићевој Србији је 1. фебруара 1944. г. званично објавила да се против Дражиних четника наставља борба уз образложење да се наводно четници нису држали постигнутих споразума. Дражиновци се нису ни могли држати тих споразума (за разлику од Немаца) јер им четничка Врховна команда није у том смислу никада ни издала никакво наређење (док је немачка команда својим јединицама издавала наређења о обустави ватре против четника). А равногорска команда није ни могла да издаје таква наређења јер стварни споразуми са Немцима никада нису ни постојали.